

Ραψάνη - Εθνική Αντίσταση

Γραπτές Μαρτυρίες

• Παρουσιάζει ο Γ. Μήλιος

Ξυλογραφία

Η Αντίσταση του 40-41 υπήρξε ένα παλλαϊκό γεγονός. Σαν τέτιο ήταν από μόνο του και Εθνικό. Εκείνο που έμελλε να γίνει ήταν και η κατοχύρωση του από την πλευρά της Πολιτείας. Στις μέρες μας η Βουλή των Ελλήνων υπερψήφισε και νομιμοποίησε τη σημαία του.

Όπως όλη η Ελλάδα, το ίδιο και η Κωμόπολη μας, έχει να επιδείξει κατά την

περίοδο εκείνη στιγμές αυτοθυσίας και μεγάλου ηρωισμού. Στον τόπο μας και ειδικότερα στα Τέμπε διαδραματίστηκαν γεγονότα που ξεπερνούσαν τον χαρακτήρα μιάς μικροτοπικής αντίθεσης μπροστά στις δυνάμεις της φασιστικής εισβολής.

Για όλη αυτή την περίοδο, θα παρουσιάσουμε από τις σελίδες του περιοδικού γραπτές μαρτυρίες από ανθρώπους που έζησαν τα γεγονότα και τα κατέγραψαν

σε διάφορα βιβλία. Ειδικότερα θα παρουσιάσουμε εκείνες τις γραπτές μαρτυρίες που αναφέρονται άμεσα στη συμμετοχή της Ραψάνης στον Εθνικοαπελευθερωτικό Αγώνα.

Επίσης θα θέλαμε η Παρουσίαση των γεγονότων να αποτελέσει ερέθισμα, για προφορικές μαρτυρίες -τις οποίες θα δημοσιεύσει το Περιοδικό- από τους ίδιους τους αντάρτες αγωνιστές Ραψανιώτες που πήραν μέρος στην Αντίσταση του 40-41.

ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ ΓΡΑΠΤΕΣ

Από το "Χρονικό της Αντίστασης" Εκδόσεις "Δωρικός" του Γιάννη Μανούσακα, ο οποίος πέρασε από τη Ραψάνη λίγο μετά το '44 μαθαίνουμε τα εξής:

α) Για την οικονομική κατάσταση και τον πληθυσμό της Ραψάνης του 40-41.

".... Την επομένη ανέβηκα στη Ραψάνη, πούμαι χτισμένη ψηλά στα οχτακόσια υψόμετρο, σε μιὰ πλαγιά του Ολύμπου, νοτιοανατολικά, κατά τη μεριά πάνω από τα Τέμπη. Απέναντι του χωριού στέκεται ο Κίσαβος με τα ιστορικά Αμπελάκια σε μιὰ τοποθεσία όμορφη κι ένα γύρω οι γυμνές πλαγιές της χωματέρες. Κατοίκους είχε τότε τρείς με τρισήμιση χιλιάδες που ζούσαν το πίο πολύ απ' τις διανομές του σιταριού που οι "σύμμαχοι" μας Εγγλέζοι φρόντισαν

να εφοδιάσουν το μεταδεκεμβριανό κράτος και από τα μεροκάματα δουλεύοντας στα πλούσια χωριά του κάμπου. Η κωμόπολη είχε στερηθεί τα τελευταία χρόνια το μοναδικό σχεδόν εισόδημα της το κρασί, που ήταν ονομαστό, ξεχώριζε από το κοκκινωπό του χρώμα και τροφοδοτούσε τη Λάρισα και άλλα κέντρα του Θεσσαλικού κάμπου. Είχαν καταστραφεί τ' αμπέλια της ως το τελευταίο κλίμα, που πρίν λίγα χρόνια σκέπαζαν, σε δεκάδες χιλιάδες στρέμματα τις γυμνές τώρα πλαγιές του. Τάχε φάει η φιλοξήρα. Δυστυχούσε λοιπόν η Ραψάνη. Όσο κρατούσε ο Εθνικοαπελευθερωτικός αγώνας με τον ενθουσιασμό και τις ελπίδες του, οι στερήσεις ήταν υποφερτές κι ακόμα λίγες φαινόταν."

β) Για τον αριθμό των Ραψανιωτών ανταρτών που συμμετείχαν στην Αντίσταση.

"... Η Ραψάνη είχε δώσει πάνω από τετρακόσιους αντάρτες κι εδώ ήταν η έδρα ενός τάγματος σαμποτέρ, που οι Εγγλέζοι το εφοδίαζαν με άφθονα μέσα και με πολλά τρόφιμα και ιματισμό. Κάμποσοι δούλευαν στις επιμελητείες και σ' άλλες δουλειές του αγώνα κι ικανοποιούνταν τρώγοντας λίγο συσσίτιο. Τώρα όμως έπρεπε να οργανώσει τη ζωή και το νοικοκυριό του ο κάθε αγωνιστής κι ο κάθε οικογενειάρχης."

συνεχίζεται
Γ.Μήλιας

